

Alergarea credinței ilustrată în diverse Povești

(ce ilustrează diverse fațete ale Evangheliei Harului)

Povestea zborului - procesul curățirii de idoli

În Evanghelia după Matei am înțeles mai bine ca niciodată că procesul curățirii și al vindecării inimii noastre idolatre durează toată viață. Practic vor fi mereu noi idoli ascunși ai inimii care vor trebui scoși la iveală și apoi curățiți. Procesul vindecării noastre de idolatrie ar putea fi oglindit în următoarea imagine. Inima noastră e plină de moarte, de idoli, de necunoașterea lui Dumnezeu. Să ne închipuim că acești idoli sunt ca niște pietre colțuroase care se află în inima noastră. Unele pietre se află mai la suprafață, altele se află mai înlăuntrul inimii noastre. Fiecare piatră este prinsă de un lanț care coboară către pământ și care este prins de pământ cu un pilon. Practic aceste lanțuri ne împiedică ascensiunea noastră spre cer. La nașterea din nou, inima este înviată, o parte din pietrele de la suprafață sunt zdrobite, și cu ele și primele legături cu pământul. Inima se desprinde astfel de pământ și se înalță spre cer. Nu mai atinge pământul, dar este încă aproape de el. Căci pietrele din următorul strat al inimii sunt încă acolo, și lanțurile lor s-au întins și împiedică inima să urce mai sus către cer. Pun niște limite clare urcușului inimii către cer. Și urmează ca aceste pietre din primul strat al inimii să fie zdrobite și ele. Odată cu zdrobirea lor sunt frânate și lanțurile. Procesul zdrobirii e greu. Inima se zbate, în această zbatere atinge din nou de multe ori pământul. Lanțurile se revoltă și o trag mai mult spre pământ. Inima are impresia că este în regres, că se întoarce din nou către pământ. Dar dacă acceptă procesul zdrobirii până la capăt, are parte de o surpriză. Deși este ostenită și obosită, deși e rănită de pietrele care ies din ea, deși este înclinată către pământ, la un moment dat se face liniște. Lanțurile și pietrele cad pe pământ. Vindecarea s-a produs. Inima se simte atât de ușoară, atât de liberă. Simte ca și cum s-ar fi debarasat de tone de greutate. Dar nu doar atât. Poate urca din nou nestingherită spre cer. Și urcă, zboară spre cer. Și vede cerul și mai clar, și vede mai mult din furmușețea norului, din gloria soarelui, din vitejia vântului. Privește în jur și vede că ea nu este singură. Tot văzduhul e plin de inimi care încearcă să zboare către cer. Unele sunt mai jos și zboară sau se luptă cu lanțurile revoltate. Dar altele sunt mai sus zburând sau luptând. Inima privește cu nostalgie către inimile de mai jos... și suspină blând: *am fost pe acolo...* Și inima privește geloasă către inimile de mai sus: *oare cum o fi acolo?* Și vede unele inimi sus de tot. Se vâd doar ca un punct. Și se întreabă: *dar acolo sus... cum o fi? Cum se ajunge acolo? Cine poate ajunge acolo?* Dar nu se întreabă mult ci își continuă zborul. Vede priveliști noi pe care nu le-a mai văzut niciodată. Și urcă și urcă... până când zborul devine din nou greu, și ajunge din nou la un hop. Pricât ar da din aripi nu poate urca mai sus. De ce? Ce s-a întâmplat? Lanțurile pietrelor din al doilea strat al inimii s-au întins și au blocat ascensiunea. Momentul e trist. Dar e vindecător. Căci au ieșit la iveală aceste pietre ascunse. Cine ar fi bănuie că se află acolo? Dar zborul inimii către cer a întins lanțurile și astfel au ieșit la iveală. Și urmează din nou acum zdrobirea pietrelor din stratul al doilea al inimii. Și pentru că lanțurile acestora sunt mai lungi și

mai groase, iar pietrele mai adânc înfipite în inimă, zdrobirea lor va fi mult mai complicată. Căci cum să le zdrobești fără să zdrobești inima? Și cum să faci față revoltei unor lanțuri așa de lungi și de groase? Și urmează din nou lupta, zăbateră, înclinarea spre pământ, revenirea din nou spre cer... Și inima acceptă din nou procesul zdrobirii până la capăt și din nou răni... dar apoi din nou liniște... și apoi din nou un alt zbor mai înalt către cer. Inima e mai ușoară, mai liberă și se poate înălța nestingherită mai mult. Cerul e mai aproape, norii o îmbrățișează, soarele își arată chipul...

După zece ani... se dă bătălia pentru zdrobirea pietrelor din stratul al șaptelea al inimii. Bătălia e mai cruntă ca oricând. Dar inima e liniștită. S-a obișnuit cu zdrobirea lanțurilor. A învățat în sfârșit că fără moarte nu este înviere. Fiorii morții nu o mai înspăimântă așa de tare. Cu cât sunt mai fioroși cu atât va fi mai înalt zborul ce va urma. În durerea zdrobirii inima visează către noul zbor... După mult timp, poate prea mult, cedează și lanțurile pietrelor din stratul al șaptelea. Și se întâmplă ceva minunat. Inima nu mai are nevoie să dea din aripi. Vântul o poartă spre mai sus. Urmează un nou zbor, dar e cu totul altfel față de zborurile din trecut. Inima privește zâmbind spre nori. Dar acum îi privește de sus, căci a trecut prin ei și i-am îmbrățișat cu drag după zdrobirea pietrelor din stratul al patrulea. Acum se văd și stelele, ceilalți sori, și nu e nevoie să fie noapte pentru a le vedea. Iar soarele nu doar că este mult mai aproape. Dar poate vorbi cu el. Îi aude vocea, vorbește cu el ca un prieten drag care a însoțit-o în toată călătoria plină de peripeții. Privește în văzduh și se întristează. Văzduhul dimprejurul ei nu mai e așa plin de inimi. Cele mai multe au rămas în urmă și se zbat pe la stratul al treilea sau al patrulea. Unele nici măcar nu se mai zbat. S-au mulțumit cu stratul al cincilea și zboară acolo. Dar nu zboară în sus. Ci zboară doar orizontal. Admirând ce frumos se vede pământul de la acea înălțime. Și de acolo încurajează inimile din straturile de mai jos să urce. Dar oare urcăm în sus pentru a admira pământul sau pentru a descifra neînțelesul cerurilor? Da, zboară de voie și parcă le e teamă să mai zboare în sus. Le e teamă să continue zdrobirea. Durerea zdrobirii anetrioare a fost prea mare. Și acum știu că durerea viitoare va fi și mai mare. Și atunci evită să zboare către mai sus. Da, cele mai multe inimi au rămas în urmă. Și inima se simte cumva singură. Nu e singură căci soarele e mai aproape ca oricând. Dar parcă ar vrea nespuse ca și celelate inimi să urce mai sus, să vorbească cu ele despre noile priveliști ale cerului. Totuși mai sunt câteva inimi care se văd de departe. Aleargă către ele, iată și acestea au biruit a șaptea încercare. Sunt puține, dar sunt așa de frumoase. Și aceste puține inimi nu se odihnesc prea mult. Privesc toate către sus. Urmează o nouă aventură. Privesc cu tristețe și către inimile înlănțuite în urma lor. Dar nu se pot opri din drum. Își aduc aminte că atunci când erau istovite pe la stratul al patrulea sau al cincilea, când vroiau să dea înapoi, au privit în sus, și au văzut sus de tot niște puncte mișcătoare. Și atunci s-au întrebat: *Dar ele oare cum au trecut prin ce trecem noi: cum de au biruit? Deci se poate? Poate nu știm CUM să ne luptăm cu aceste lanțuri care par de nezdorbit. Dar mai presus de toate... Oare cum o fi acolo sus?* Și au prins puteri și au luptat mai departe. Și acele puncte mișcătoare au lăsat în jos niște mici CUVINTE. Și acestea au fost aduse de vânt până la inimile care priviseră întrebătoare către mai sus. Și în aceste mici cuvinte erau descrise priveliștile de mai sus. Și au citit aceste cuvinte... Și s-au minunat. Apoi nu au mai înțeles. Dar într-un final au priceput. Au aflat CUM să biruiască lanțurile ce păreau de nezdorbit. Și le-au sfărâmat și zborul a

continuat. Amintindu-și aceste lucruri au știut că pot să ajute inimile înlănțuite de mai jos nu întorcându-se la ele, ci zburând mai sus, mai sus. Și s-au avântat spre înaltul cerului, purtate acum nu doar de bucuria noilor priveliști ce se vor arăta, ci și de faptul că în aceste noi priveliști vor putea găsi cuvintele care să descătușeze inimile dinapoia lor.

După încă 10 ani... inima tocmai se descătușează de lanțurile din stratul al doisprezecelea... priveliștile nu mai pot fi descrise în cuvinte, iar soarele este de fapt noul spațiu în care zboară. Zborul este acum înlăuntrul soarelui care e mai mare decât părea a fi din depărtare. Iar aici inima pășește singură. Inimile cu care se întâlnise după stratul al șaptelea și-au continuat zborul dar au rămas în urmă. Ea nu i-a putut aștepta. Pur și simplu dorul de soare a făcut-o să zboare mai repede. Și acum pășește în soare unde descoperă noi ceruri de străbătut. Dar e singură... Și totuși vede în lumina soarelui urmele altor zboruri. Cineva, de fapt mai mulți, mai zburaseră pe aici. Și totuși nu mai era nimeni. Cine zburase pe aici înaintea ei? E clar, căci cerul soarelui era brăzdat de urmele altor zboruri. Nu erau multe, dar erau câteva. O fi zburat de mult pe aici? Așa se părea după urma zborurilor. Și atunci privește în trecut și vede inimile care zburaseră cândva pe aici și când le vede tresare și zâmbește... căci se dusesse mult în trecut... e vorba de mii de ani... și vede zburând o inimă bătrână care jertfea un prunc, apoi o inimă bătrână și totuși tânără care purta un toiag, apoi o inimă ce cânta așa de frumos la arfă, apoi o inimă ce cândva prigonise zborul inimilor dar apoi le-a întrecut pe toate în zbor... Da, doar câteva inimi trecuseră de mult prin soare. Inima noastră aude cu drag glasul lor dulce din trecut care-i șoptește aieva: *Și noi am trecut pe aici... dar nu te opri, nu-ți fie teamă de nimic, ci continuă zborul, nu zăbovi prea mult, căci timpul e scurt și trece ca gândul, și mai e atât de mult de urcat în sus. Zboară cu foc! Zboară ca gândul! Zboară pe aripile soarelui!* Și inima a înțeles că nu poate admira prea mult lăuntru soarelui, ci că trebuie să se grăbească. Și înainte să se despartă cu greu de glasul inimilor din trecut, acestea toate într-un singur glas au implorat-o: *Te rugăm mult să nu te oprești nicicând, te rugăm mult să nu îți încetinezi pasul nicicând, și te implorăm să zbori mai sus decât am zburat noi înșine, să zbori acolo unde noi nu am ajuns, să zbori mai sus... căci noi parcă am urcat așa de puțin în timpul călătoriei care ne-a fost hotărâtă nouă, căci soarele va fi atât de bucuros când vei ajunge acolo... căci soarele va străluci atât de minunat în ochii tuturor când tu vei păși acolo... și mai presus de toate, poate că acolo sus vei găsi acele CUVINTE tainice, pe care când le vei da drumul în jos îi vor dezlega pe acei mulți pe care noi nu am reușit să-i smulgem din țărână... Nu te opri, căci călătoria ta de-abia a început!*

După zece ani... inima a uitat la ce strat a ajuns. Acum zboară cu aripile soarelui. Acum totul e nou, e altfel. Acum zboară în cerurile soarelui și după ce se rup noi lanțuri și începe un nou avânt spre mai sus pășește într-o sală mare... Dar aici nu găsește noi priveliști minunate ca de obicei, ci doar un mare întuneric. Surprinzător... după zdrobirea lanțurilor urma un nou cer și nu un mare întuneric. Întuneric... aici în lăuntru soarelui? Nimeni nu mai pășise aici. Nu vede nici alte inimi, dar nici urmele unor zboruri din trecut. Nu se mai aude nici o vorbă de încurajare nici din trecut și nici din prezent. E clar că nici o inimă nu mai pășise pe acolo... Marele întuneric era crunt... Să pășească mai departe sau să se oprească din drum? Și totuși nimeni nu mai trecuse pe

acolo... Cum să pășească ea mai departe? Atunci soarele i-a șoptit: *Doar eu am mai trecut pe aici*. Inima tresări și rămase întrebătoare în fața cumplitei neguri. Ce va face? Se va opri sau va păși mai departe? Căci nimic nu o constrânge și are libertatea totală să nu meargă mai departe. Deci ce va face?

(Extras din Țefania)

Povestea Prințesei Necredincioase

O tânără fecioară, frumoasă și fericită, de viță nobilă. Ea s-a născut într-un regat minunat. Regele era bun. Țara avea belșug. Familiile țării erau fericite. Dar tânăra noastră era neliniștită. Se cam plictisea de atâta bine. Și dorea să călătorească și în alte regate despre care auzise că se fac lucruri mai interesante. Dar nu avea bani. Dorința de a pleca însă creștea din zi în zi. Ea locuia la granița țării. Și a trecut pe acolo Regele regatului vecin, un om rău și destrăbălat, și de altfel dușman cu regele țării. Ea a văzut acest lucru ca pe o șansă. A venit înaintea lui și l-a rugat să o lase în țara vecină să o viziteze. Și el i-a spus: *Desigur. Dar cu o condiție: cât îmi vizitezi țara să faci parte din haremul meu*. Tânăra fecioară e tulburată de replica regelui. Dar într-o clipă de nebunie acceptă. Devine parte a haremului și vizitează țara. Noutățile o atrag, deși nu sunt cine știe ce lucruri deosebite în acest regat. Aici oamenii sunt mai liberi, mai independenți dar și mai răi. Începe să se obișnuiască. Ajunge o femeie ce era o sclavă sexuală în haremul acestui rege, om foarte rău. Ea se complace în această stare. A vizitat o parte din țară, dar parcă nu vrea să se mai întoarcă în țara ei. Aceasta îi devine străină. Însă stăpânul ei începe să-și dea arama pe față. Devine din ce în ce mai violent cu ea. Doar când stăpânul a devenit în afară de cale de rău și a început să o bată peste măsură de mult a strigat după ajutor. Odată era pe drum în genunchi, plină de sânge, cu hainele sfâșiate, era aproape dezgolită. Și prin acea țară trecea un Prinț al unei alte țări. Era fără soție, și era un bărbat ales, curajos, iubitor, demn, un prinț adevărat. Și se întâmpla să treacă exact pe acel drum. Și el a auzit strigătul ei. Și s-a oprit din drum. A coborât de pe cal. S-a apropiat de ea și i-a spus: *Trăiește chiar și în sângele tău! Da, trăiește chiar și în sângele tău*. I-a vorbit cu bunătate. A întrebat-o, I-a ascultat cu mare atenție durerea. Ea i-a spus toată povestea fără să-i ascundă că ea de bunăvoie s-a vândut acestui om. Și apoi a întrebat-o: *Îți pare rău de greșeala asta de a te fi vândut acestui om rău? Vrei să te eliberez, să te răscumpăr și să începi o viață nouă în regatul meu? Îți voi da un loc unde să muncești, și vei putea deveni soție și mamă. Căci în regatul meu, femeia trebuie să se prețuiască pe sine și nu are voie să se vândă bărbaților bolnavi de poftă. În regatul meu toți soții își iubesc soțiile, și toate soțiile își iubesc soții și copiii. Căci dacă nu o fac, tatăl meu, Regele, îi alungă din regat. De altfel nimeni nu e ținut cu forța în regat. Fiecare e liber să plece. Vrei să te răscumpăr și să te duc în regatul tatălui meu ca să începi o altfel de viață?*

Da, răspunde ea, dar acolo, voi fi bine primită? Nu se vor uita toți la mine, nu mă vor disprețui din pricina trecutului meu?

Prințul răspunde: *În regatul tatălui meu nimeni nu are dreptul să întrebe sau să cerceteze trecutul altcuiva. Vei putea cu adevărat să începi o nouă viață, fără să mai privești spre trecut, fără să mai fii chinuită de rușinea greșelilor tinereții tale.*

- *Dar vei putea oare să mă răscumperi din mâna acestui Rege rău și puternic?*
- *Da, voi putea. Trebuie să ai încredere. Nu te mint.*
- *Și cum se cheamă regatul tatălui tău?*
- *Țara dinspre Apus.*

Țara dinspre Apus...Numele îi pare cunoscut. Dar nu-și amintește prea bine. Parcă cândva de mult auzise de acest regat... Deodată tresare. E chiar regatul în care se născuse ea și pe care ea îl disprețuise și trădase. Se umplu de rușine. Îi mărturisește acest lucru prințului. Acesta o asigură de iertarea Regelui. Ea totuși mai mare o ultimă ezitare:

- *După atâția ani petrecuți departe, inima îmi este bolnavă. Oare cum voi putea să trăiesc frumos, așa cum se cuvine în împărăția minunată a tatălui tău?*
- *Înainte să te duc în regat ca să îți dau o casă și o moșie, te voi duce la muntele vindecător. E un munte înalt care atinge cerul, cu flori albe, cu lacuri de cristal, cu păsări ce cântă cele mai frumoase melodii, cu pajiști verzi. Dacă te vei sui pe acel munte, dacă vei privi cerul de pe înălțimile lui, dacă te vei scălda în lacurile sale, dacă vei asculta cântecele păsărilor, dacă vei alerga pe pajiștile verzi, dacă vei mirosi florile cele albe, atunci rănila inimii tale se vor vindeca, nu vei mai privi înapoi, ci vei privi înainte, inima ta se va înnoi.*

După aceste vorbe prințul se duce să o răscumpere. Și reușește să o răscumpere din mâna acelui rege rău. Prețul plătit e imens. E vorba de o treime din averea regală, din averea tatălui său. Tânara noastră bănuiește că prețul a fost foarte mare căci știe că regele cel rău e lacom și înnebunit după bani. Dar nu știe că a fost chiar atât de mare. Nici prințul nu-i spune acest lucru. Acesta o duce degrabă la muntele vindecător. Tânara noastră stă acolo câteva luni buni și face tot ce-i spusese prințul. Și încetul cu încetul se întâmplă minunea. Rănila inimii se vindecă, amintirile negre dispar, ochii ei cenușii capătă culoarea cerului, hainele ei murdare capătă albul florilor, fața ei tristă capătă seninătatea lacurilor de cristal, vocea ei răgușită capătă gingășia melodioasă a păsărilor, chipul ei șters capătă o frumusețe ne mai văzută pe pământ, sufletul ei capătă o bunătate asemenea cu cea a prințului care o răscumpăraseră. Era mai frumoasă chiar decât înainte de a părăsi regatul. Era mai mult decât o tânără fecioară de viță nobilă, era ca o fiică de rege adevărat.

După aceste câteva luni, prințul se întoarce să o ducă în casa și moșia pe care i-o promisese. Dar când o vede, nu o mai recunoaște, și el însuși e surprins de minunile făcute de muntele vindecător. Pe drum, vorbește cu ea, e mereu uimit. O duce în moșia ei, și își i-a rămas bun. Dar în inima sa ceva se schimbaseră. Fata pe care o smulse dintre tâlhari era acum mai mult decât o persoană din regat pe care vroia să o ajute. Da, era mai mult. Prințul nu o poate uita. O mai vizitează, și apoi inevitabilul se produce. El o cere în căsătorie, și o primește în castelul tatălui. Dar nu o cere din milă, ci pentru că ea era vrednică să fie o regină. Se alipește de ea din

toată inima lui, iar ea se alipește de el din toată inima sa. Acceptă nu din obligație, ci de bunăvoie și nesilită de nimeni, din iubire. Îi jură credință prințului până la sfârșitul vieții. Ea primește din partea prințului cele mai frumoase daruri și capătă drept de stăpânire peste întreg regatul. Ea primește toată iubirea prințului. Nimic nu-i lipsea. Dar fericirea celor doi nu durează mult. Căci după ceva vreme se întâmplă ceva de neînțeles.

Prințesa începe să devină fascinată de darurile primite de la prinț, să le admire, să aibă grijă de ele, și încetul cu încetul nu mai este preocupată de prinț. Nu-l mai așteaptă să stea de vorbă cu el, căci e ocupată să viziteze moșiile din regat. Nu se mai gândește la el, căci e ocupată să probeze rochiile minunate din regat. Mai tot timpul e plecată de la palat. Când prințul se întoarce la castel, ea nu este. Și a doua zi nici nu întreabă de el. Uneori se mai întâlnește cu el pe sălile palatului, îl salută politicos, și merge mai departe. Dar nu se oprește să îl întrebe ce mai face, să îl întrebe cum i-a fost acea zi, să-i spună ce a făcut ea. Însă de la masa oficială săptămânală cu regele și toată familia regală nu lipsește. E mereu prezentă și acolo se comportă frumos cu prințul de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat între ei doi. Prințul devine pentru ea un străin. Apoi are o iluminare. Parcă sunt prea multe reguli la acest castel, prea multe obligații. Parcă nu e liberă, parcă nu poate să facă tot ce vrea. Se simte ca o pasăre închisă în colivie. Ar vrea să fie liberă, să guste și ea fericirea adevărată.

Și își leapădă hainele de prințesă și se îmbracă cu niște haine de curvă și se duce prin cele mai josnice localuri, acele localuri de la marginea regatului. Și acolo începe să se dăruiască tuturor bărbaților, fără diferență, și celor bătrâni, și celor tineri. Și fără plată! Aceștia sunt niște bețivani de cea mai joasă speță, urât mirositori și fără bune maniere. Adesea o bat, o scuipă, o batjocoresc, o rănesc. Ea se întoarce la palat unde-și curăță rănilor dar apoi se duce din nou tot în acele locuri întunecate. Și a continuat așa 20 de ani de zile. În acești 20 zeci de ani a mai avut mici momente de revenire. Dar apoi se întorcea și mai cu foc la curviile ei. Dar prințul nu s-a grăbit să dea divorț.

După acești 20 de ani, tatăl prințului plânge și nu înțelege:

Dar cu ce i-a greșit prințul? Ce nelegiure a făcut el față de ea? Ce i-a lipsit? Ce nu i-a dăruit? Ce putea să-i mai dăruiască și nu i-a dat? Priviți chiar și în regatele vecine, regate rele și vrăjmașe regatului prințului. Nici măcar acolo soțiile nu-și părăsesc soții pentru a se vinde ca și curve. Dar prințesa noastră de ce s-a vândut ca o curvă măcar că era căsătorită cu un prinț atât de minunat?

Prințul și prințesa se întâlnesc în sala tronului în fața supușilor lor. Prințul e frumos, demn, dar trist. E îmbrăcat în cele mai elegante haine și stă în picioare, drept și respectuos. Ea este cu hainele murdare și rupte, pe jumătate dezgolită, cu părul încâlcit, cu dinții rușiți în gură, desculță, plină de răni, mirosind a alcool, dar și a propriilor excremente. Iată-l pe prinț plângând și neînțelegând ce s-a întâmplat, și certându-se în fața supușilor lui cu soția sa:

Mi-am aduc și acum aminte de iubirea ei pentru mine. Cât de frumoasă era când s-a întors de la muntele vindecător. Și cât de mult mă iubea! Ce i-a lipsit? De ce a uitat de mine și nu a mai întrebat de mine?

Locuitori ai regatului, mirați-vă și înfiorați-vă! Căci soția celui mai ales prinț, celui mai bun bărbat de pe fața pământului, nu doar că l-a părăsit, dar s-a și dat pe sine ca curvă altor bărbați răi și egoiști, lipsiți total de cea mai mică formă de iubire.

Este prințesa regatului o sclavă? Atunci de ce toți trecătorii își bat joc de ea, o siluiesc și o scuipă în față? Chiar și străinii din alte regate o păcălesc și își bat joc de ea în fața tuturor.

O prințesă, nu singură ți-ai produs toate aceste dureri și toate aceste răni? Cât vei mai continua? Până când acești oameni răi în care te încrezi și care crezi că te vor iubi și te vor face fericită te vor omori de tot?

A trecut mult timp de când ai ai lepădat frumoasele maniere de la palat, și de când ai spus: Nu vreau să mai fiu sclavă la palat! Vreau să fiu liberă! Dar la palat erai regină, nu sclavă! Și acum vezi cât de mult suferi, câte răni are trupul și chipul tău și că ți-ai pierdut frumusețea? Și tot nu vrei să te întorci?

Dacă nu te-aș fi dus la muntele vindecător, dacă nu ai fi căpătat o inimă nouă, dacă nu ai fi devenit de cea mai nobilă viță regală, aș putea da vina pe trecutul tău, pe inima ta bolnavă din trecut... Dar ți-am dat o inimă nouă... M-ai iubit, mă iubeai, de ce nu m-ai mai iubit? Dacă ți-aș fi greșit măcar odată, aș înțelege. Dacă eu însumi te-aș fi înșelat măcar odată, aș înțelege. Dacă am fost odată obosit și nu am fost atent cu tine, dacă ți-am spus vreodată cea mai mică jignire, dacă la micile tale greșeli nu aș fi fost răbdător, dacă am izbucnit vreodată, dacă ți-aș fi aminit măcar odată de trecutul tău, dacă nu te-aș fi înțeles sau ascultat cu atenție măcar odată, dacă aș fi avut măcar un gând ascuns urât despre tine, dacă nu ți-aș fi dat toată inima mea, dacă nu ți-aș fi dat tot regatul meu, dacă nu ți-aș fi dăruit copii minunați, dacă nu ți-aș fi dat libertate și timp din belșug doar pentru tine, of, dacă măcar unul din lucrurile aceste le-aș fi făcut... tot aș putea să încerc să înțeleg. Dar nu ți-am greșit cu nici una din cele de mai sus, nici în gând și nici în faptă. Și atunci de ce m-ai părăsit?

Acum chiar dacă te-ai îmbrăca în hainele tale de prințesă și ai locui din nou doar la palat, tot ar rămâne în inima mea toată trădarea pe care mi-ai făcut-o. Nu o pot uita, căci durerea ei îmi mistuie sufletul.

În fața acestor cuvinte, prințesa răspunde cu vocea răgușită și pițigăiată, cu îndrăzneală și fără rușine:

- Nu te-am înșelat, și nu ți-am fost necredincioasă. În fiecare săptămână am fost la palat. De fiecare dată când te-am văzut te-am salutat. Și știi ceva: Nu am lipsit niciodată de la masa regală! Ce tot ai cu mine?
- Dar privește înapoi! Toți bărbații la care ai fost... care au aflat că ești prințesa mea și care mă batjocoresc neîncetat la marginile drumului... ce-i cu toți aceștia? Ei nici nu au avut nevoie să te cucerească puțin sau să îți dea măcar o plată de curvă. Pur și simplu te-ai dăruit lor la orice ceas, în orice zi, și pe nimic. Nu vezi că ai ajuns cu hainele rupte și trupul însetat? Nu te mai lăsa păcălită de acești monștri care-ți spun *Te iubesc!* dar vor doar trupul tău! Nu te mai du la ei ca să suferi din nou, să te îmbete din nou, să râdă de tine din nou!

- Nu! Căci îi iubesc și ei mă iubesc! Îi iubesc și-i vreau! Ți-am spus că sunt o sclavă la palat și că nu pot face ce vreau!
- Te voi părăsi de tot și nu te voi mai ajuta, nu te voi mai proteja deloc de acești bărbați. Și atunci vei fi uluită când îți va veni pieirea! Tu mi-ai întors spatele, și te-ai dus la ei spunându-le: *Voi sunteți iubitul meu, prințul meu care m-a răscumpărat, care m-a vindecat, care m-a ajutat!* Dar când ești uitată pe drum, beată și plină de răni, de ce nu te ajută ei? De ce atunci nu strigi la ei? De ce în acele clipe strigi tot la mine? Dacă ei sunt prințul care te-a răscumpărat și care te ajută, să te ajute ei! De ce totuși strigi la Mine? Și de atâtea ori am venit și te-am cules din drum și te-am dus din nou la palat și ți-am vindecat rănilor. Și apoi te-ai dus din nou la ei! Și nu e vorba de un amant, sau de doi, ci o mulțime fără număr! Căci câte sate și cetățui are regatul meu cel mare așa de mare e numărul bărbaților cu care te-ai culcat!
- Ia mai lasă-mă în pace! Cu ce ți-am greșit? Mă superi rău de tot!
- De ce te cerți cu mine? Mi-ai fost atât de necredincioasă. Degeaba în repetate rânduri te-am lăsat să fii bătută de ibovnici și nu am interevnit de la început, degeaba te-am lăsat adesea să aștepti la porțile palatului în frig, degeaba te-am certat și te-am dojenit, și te-am prevenit de atâtea ori, tu nu ai luat seama la certare. De ce nu înțelegi că am dreptul să fiu supărat pe tine? Am fost eu un soț rău care te-a sufocat, te-a exploatat, te-a făcut nefericită, te-a umilit, te-a înșelat?
- De fapt acum sunt liberă și fericită! Când stăteam toate nopțile la palat eram ca o sclavă. Nu vreau să dorm doar la palat! Nu vreau să mă întorc la stăpânirea ta aspră și lipsită de milă! De-abia m-am eliberat! Crezi că mă vei păcăli din nou ca la început? M-am maturizat. Nu mă mai poți duce cu zăhărelul. Eram tânără și naivă, și tu m-ai păcălit, mi-ai promis marea și cu sarea, dar de fapt aveai nevoie de o slugă la palat. Nu mai vreau să slujesc, vreau să fiu slujită! Nu mai vreau să fiu sclavă! Vreau să fiu slobodă.
- Își uită fata podoabele sau mireasa brâul? Dar tu de ani de zile nu mai m-ai întrebat măcar odată: *Ce mai faci? Cum ți-a fost ziua?* Însă când e vorba să cauți ce iubești ce bine îți întocmești căile. Ce atenție le dai noilor tăi ibovnici, cât timp petreci cu ei și ce declarații de iubire le face, doar doar te-ar accepta în compania lor... Spui că față de mine nu ai greșit, dar privește spre copii cât de mult suferă căci nu se pot bucura de o mamă. I-ai bătut adesea fără motiv și astfel că sunt plini de răni. Ei cu ce ți-au greșit? Măcar din pricina a ceea ce le-ai făcut lor, pot fi supărat pe tine, căci ei sunt și copiii mei!
- Nu-i adevărat, nu am greșit nici copiilor cu nimic! Sunt nevinovată! Nu te mai mânia fără motiv pe mine!
- Mă voi certa cu tine tocmai pentru că zici: *Nu am greșit deloc!* De ce te grăbești să îți faci singură rău? Iată că de curând un ibovnic de-al tău te-a bătut atât de tare încât ți-a rupt o mână care a trebuit amputată. Noul tău ibovnic din regatul cel vechi în care ai fugit la început în tinerețea ta, te va face să suferi mai mult! Căci nici ibovnicii din

regatul de unde te-am răscumpărat nu te vor ajuta în ziua pedepsei! Căci voi definitiva divorțul, te voi alunga de la castel, nu te voi mai proteja de ibovnicii tăi, și nici nu te voi mai culege de pe drum când vei fi plină de răni. Te voi lăsa în mâinile lor ca să te chinuie, să te sfășie și să te omoare! Când se desparte un bărbat de nevastă-sa pe care o părăsește și ea ajunge nevasta altuia, se mai întoarce bărbatul acela la ea? Nu ar fi chiar și țara aceea spurcată? Și iată că tu ai plecat singură de la mine și te-ai culcat cu mulți ibovnici înainte să îți scriu cartea de despărțire... Și acum se te întorci iarăși la mine? Este vreo cetate din regatul meu unde să nu te fi vândut ca curvă? Este vreun regat vecin unde să nu ai măcar un ibovnic? Este vreun singur loc în tot regatul meu unde să nu fi curvit cu alți ibovnici? Măcar că te-ai pedespit singură prin greșelile tale, măcar că ai suferit atât de mult, măcar că te-am lăsat de mai multe ori să simți mânia ibovnicilor tăi, măcar că ți-ai pierdut și o mână, totuși nu te-ai rușinat niciodată! Iată fruntea ta e plină de îndrăzneală, nu i se vede nici o urmă de jenă pe fața ta. Și când vei da din nou de greu din pricina ibovnicilor tăi, vei striga din nou la mine: *Prințe! Tu ai fost Prietenul tinereții mele! Te vei mânia așa de mult? Oare nu vei deschide porțile palatului ca să mă îngrijești din nou?* Dar deși ai vorbit așa de mai multe ori, mereu te-ai întors la curviile tale, curvind apoi cu și mai mulți ibovnici ca înainte!

(Extras din Ieremia)

Marea cea Roșie

Era seara. Mă pregăteam să mă culc. Avusesem o zi bună, o zi dulce. Îmi aduceam aminte cu mulțumire ziua care tocmai se scursese prin mine. Mă sculasem în zori de zi, odihnit, și cu bucurie în suflet. Ispitele și îngrijorările mele stăteau departe. În adâncul meu pacea și bucuria aveau părtășie. Am studiat din Cuvânt. Duhul mi-a vorbit și mi-a cercetat inima atât de frumos. Parcă fusesem realmente pe muntele schimbării la Față. M-am rugat Domnului și i-am închinat ziua. Bucuria și pacea m-au însoțit ca doi prieteni de nădejde în toate activitățile zilei. L-am păstrat pe Domnul în gând mereu. M-am rugat pentru toți oamenii cu care m-am întâlnit. Chiar mi-a fost deschisă și o poartă pentru Cuvânt. Am putut vorbi unui fost prieten despre cine este Isus pentru mine! Bucuria a crescut! Dupa-amiaza m-am întâlnit cu frații mei dragi la biserica de casă. Nu venisem cu mâna goală. Le-am dăruit din cadourile pe care le-am primit de la Domnul și am primit și cadourile cu care veniseră ei în Casa Domnului. Am putut încuraja, îmbărbăta pe frați. Și s-a făcut seara. Și așa am ajuns înainte de culcare. O zi minunată, în care am fost păzit de întinăciunile acestei lumi, în care am putut sluji cu bucurie Domnului. Și când îi mulțumeam Domnului pentru această zi, în duh, Domnul S-a apropiat de mine și mi-a zis: *Pregătește-te pentru o călătorie!* Și am răspuns: *Vorbește, Doamne, căci robul tău ascultă!* Și m-a purtat pe aripile vântului și m-a dus lângă o mare minunată. Eu mă gândeam că după o asemenea zi Domnul mi-a pregătit poate o mică răsplătire. M-a așezat lângă mare. În zare apusul. Un apus superb, roșiatic aprins. Tot roșul soarelui se oglindea în mare și toată marea era roșie ca

soarele. Și era o mare pe care nu o puteam cuprinde cu privirile. Niște valuri gingașe și jucăușe purtau roșul mării dintr-o parte în alta. Eram fascinat nu de soare, ci de mare. Tot lăuntru meu simțea un puternic imbold de a mă arunca cu totul în mare, de a mă scufunda în ea. Și Domnul mi-a spus: *Ia în mâni puțină apă.* Mi-am strâns palmele și am luat din mare puțină apă. Și pielea a simțit gustul dulce al mării. Apa a îmbrățișat palmele mele și acestea parcă au întinerit. Și toată ființa mea a simțit că s-a înviorat. Priveam spre apa din palme și am văzut că era roșie. Și atunci am înțeles că marea era roșie din natura ei și nu din pricina soarelui care apunea. Eram din ce în ce mai fascinat de această mare misterioasă care totuși nu mă speria de fel. Și am întrebat: *Ce este cu această mare minunată?* Și glasul mi-a răspuns: *Acum îți pot spune taina acestei mări. Acum ești pregătit să cunoști adevărul despre ea. Marea cea roșie este sângele scump al unicului Fiu al lui Dumnezeu care s-a vărsat la cruce pentru această zi din viața ta. Prin acest sânge au fost curățite toate necurățiile tale din această zi. Toată manifestarea vierului din tine, toate amprente de vier cu care ai pângărit tot cei ai făcut în această zi au fost curățite cu sângele din această mare. Atât l-a costat pe Creator această zi din viața ta. Ca tu să exiști, ca tu să te poți bucura, ca să tu să poți rodi și să poți crește în har în această zi, El a trebuit să verse la cruce toată această mare de sânge!*

Eram copleșit. Mă gândeam la toate celelalte zile pe care le trăisem pe pământ și adunam în mintea mea mările de sânge și se forma un ocean nesfârșit... Și mă gândeam la zilele când fusesem răzvrătit pe față și apoi m-am gândit la toate zilele fraților mei și la toate zilele tuturor oamenilor care erau în viață. Oare cât costă o zi banală de pe Terra? Șapte miliarde de mări de sânge.... Și mă gândeam la toți oamenii care au trăit... la cei din zilele lui Noe.... și la toți care vor fi.... Eram copleșit.... mintea mea nu suporta să ducă acest clacul până la capăt....

Și glasul mi-a spus: *Întărește-te și îmbărbătează-te! Călătoria de-abia a început. Adună-ți toate puterile, căci va urma un mare test... poate cel mai mare. Îți voi spune povestea unei singure picături din apa pe care o ții în palme.* M-am speriat puțin, am strigat către Domnul și m-am lăsat purtat de El. Și am fost ridicat în cosmos. Și priveam din îndepărtări planeta albastră. Privirea o cuprindea pe toată. Din ea ieșea un pom falnic și înalt. Era atât de înalt încât nu îi puteam cuprinde vârful. Acesta se pierdea undeva dincolo de galaxiile de deasupra pământului. Înțelegeam că vârful este atât de sus încât nu poate fi ajuns niciodată. Vârful se pierdea undeva în infinit. Rădăcinile pomului îmbrățișau întreg pământul. Și era un lucru ciudat. Nu pământul oferea viață pomului prin rădăcinile sale, ci pomul oferea viață pământului prin aceste rădăcini. Era un pom al vieții, care strălucea de viață. Și era un pom puternic. Nimeni nu putea smulge nici măcar o frunză din el. Și era un tot, era ca o unitate, ca un Unu în toată splendoarea lui. Și era de o armonie desăvârșită. Era armonia însăși. Nimic nu era în plus și nimic în minus. Dacă o singură frunză nu ar fi fost la locul ei, armonia își pierdea desăvârșirea. Și când mă minunam de acest Pom de viață, am văzut cum deodată dintr-o parte și alta a pomului au apărut frânghii negre care s-au înfipt cu ură în pom. Și erau miliarde de miliarde de astfel de frânghii care au cuprins pomul de jos de la rădăcină până sus la vârful de neatins. Și frânghiile care s-au prins de partea dreaptă a pomului trăgeau spre dreapta. Iar frânghiile care s-au prins de partea stângă trăgeau spre

stânga. Frânghiile negre vroiau de fapt să sfâșie Pomul în două. Și au tras cu o forță teribilă, și toate galaxiile au tremurat, și tot cosmosul s-a umplut de vuietul frânghiilor negre. Și nimic. Pomul rămânea Unul. Căci cum ai putea despărți Nedespărțitul? Cum ai putea diviza Unitatea Însăși? Și frânghiile și-au mărit puterea. Și-au dublat-o. Și în tot Pomul se simțea o tensiunea tulburătoare. Totul vibra în el. Și frânghiile și-au triplat puterea. Și apoi au tras cu o putere înzecită. Tensiunea și durerea din pom creștea. Dar nimic nu se întâmpla. Nici măcar o fisură nu apăruse în Pomul de nedespărțit. Și plângeam alături de durerea Pomului. Și ce mă mira era că Pomul nu riposta. Pe cât era de puternic putea cu o singură frunză să taie toate acele frânghii negre. Dar Pomul tăcea. Și apoi când Pomul a văzut că frânghiile nu-l pot despărți. El și-a deschis o parte din ramuri pentru a ajuta frânghiile. Și o parte din ramurile sale falnice au început să se înfingă asemenea frânghiilor și să tragă în direcții opuse pentru a ajuta frânghiile să realizeze sfâșierea. Și tensiunea a crescut și mai mult. Și în vârful pomului unde crengile erau mai subțiri, prima celulă a cedat. Și o celulă din vârful pomului s-a fisurat. Și atunci s-a auzit un strigăt de durere care s-a revărsat peste galaxii. Dar galaxiile erau prea mici pentru a cuprinde acest strigăt de durere care s-a dus mult dincolo de ele. Și atunci o picătură de sânge din vârful pomului a căzut pe planeta albastră. Am înțeles atunci că era vorba de picătura din palma mea. Și apoi a urmat o a doua picătură. O a treia. Și fiecare picătură era diferită de celelalte. Avea numele ei, durerea ei, povestea ei. Și de sus în jos încetul cu încetul, Pomul a început să fie sfâșiat în două... și picăturile tot curgeau și tot pământul a fost acoperit cu sângele pomului. Dar pământul era prea mic pentru a primit tot sângele ce curgea în neștire. Și acesta a umplut galaxia pământului, și apoi rând pe rând toate galaxiile, și tot cosmosul, și s-au revărsat apele roșii mult dincolo de ele... asemenea strigătului primei picături...

Și continuam să plâng. Căci plângeam la fiecare picătură. Șuvoaie de lacrimi ieșeau în neștire din ochii mei. Și simțeam cum mă pierd, cum inima cedează, cum mintea cedează. Simțeam că mă voi sfâșia în două asemenea Pomului. Atunci, Domnul a venit ca un viteaz și m-a luat de acolo, m-a adus din nou la marea cea roșie. Și m-a cufundat cu totul în ea. M-a purtat în adâncul ei, tot mai jos, tot mai jos. Și valurile mării îmi mângâiau sufletul, îmi ștergeau lacrimile și îmi topeau cu gingășie durerea din piept. Mângâierile ei erau irezistibile. Nu mă puteam opune. Dulceața ei îmi atingeă adâncul ființei și eu nu mă puteam opune. Și mă linișteam. Și mă linișteam.... durerea nu mai era. Era liniște. Pace. Bucurie. Zâmbeam. Durerea era doar o amintire. Puteam să îmi amintesc acum de Pom fără să plâng, fără să mor, fără să înnebunesc. Eram liniștit ca un copil la sânul mamei lui.

Am fost adus pe țarm. Tăceam. Domnul tăcea. Nu mai erau întrebări. Nu mai erau răspunsuri. Nu mai era loc de nimic. Priveam spre Domnul și El privea spre mine. M-am așezat la picioarele Lui. M-am culcat. Și am adormit.

(Extras din Ev. După Matei cap. 21 – Pilda Vierilor)

Povestea bancului de pești

Era o mare minunată. Marea avea un Rege, și Regele mării avea un Fiu de Rege, frumos, înalt ca un munte, slăvit ca un soare. Și pielea lui și hainele lui erau albe, argintii...dar de un alb și de un argintiu atât de frumos, încât nicio plantă sau niciun pește din mare nu avea acest argintiu unic și minunat. Mai erau pești albi sau argintii....dar niciunul nu putea imita albul, argintiul unic al fiului Regelui... Și Regele și Fiul aveau grijă de toți peștii mării. Și într-o zi un banc de pești, un imens banc de pești, format dintr-un miliard de pești, s-a răzvrătit: *Locul e prea strâmt pentru noi. Vom merge pe uscat!* Regele le spusese: *Nu mergeți pe uscat, căci în ziua în care veți părăsi această mare, negreșit veți muri!* Dar acest banc de pești a necinstit sfatul împărătesc: *Regele vrea să ne țină captivi în această mare. Vrea să rămânem robii lui, supușii lui, nu vrea să ne scape din mână, nu vrea să fim liberi. Ne păcălește.* Și cu mic cu mare s-au pornit la drum...au ajuns la marginea mării. Au ieșit din mare. Și NIMIC! Iată că nu s-a întâmplat NIMIC. Nu au murit! Iată că Regele mării a mințit. Dar după ce s-au îndepărtat la o distanță mai mare de mare, lumina soarelui a început să ardă cu putere peste ei. Apa de pe ei s-a evaporat repede...și au căzut neputincioși pe pământ...suflarea de viață a început să-i părăsească...au început să se zbată în chinuri groaznice...dar erau la o distanță prea mare de mare. Și din chinul lor au început să scoate strigăte puternice de durere. Aceste strigăte au ajuns până la urechile Regelui Mării. Lui i s-a făcut milă de ei, și a trimis pe mărețul Fiu să îi salveze. Fiul a ajuns la marginea mării. A ieșit din apă. Soarele însă a început să dogorească puternic peste el din prima clipă din care a ieșit pe uscat. Dar el a înaintat. Puterile îl părăseau...Dar el tot înainta...privea spre bancul de pești cum se zbătea în depărtare și înainta cu greu...A ajuns istovit la bancul de pești, și a început să adune peștii în poala hainei lui. Dar aceștia au început să vorbească între ei: este Fiul Regelui. L-a trimis să ne pedepsească...să ne omoare înainte de vreme! Și au început să muște pe fiul care îi strângea în poala hainei lui...și i-au rănit mâinile istovite, și i-au rănit brațele, pieptul, gâtul, picioarele...l-au mușcat din toate părțile și i-au umplut tot trupul lui de răni...dar el continua să-i strângă în poala hainei lui....și i-a strâns pe toți...și plin de răni, mai istovit, a pornit din nou spre mare...Dar în timp ce mergea spre mare...sângele care izvora din rănilor sale a început să se prelingă și să cadă în poala hainei lui...peștii erau aproape morți...și-au consumat ultimele energii încercând să se opună fiului care-i strângea în poala hainei lui...aveau nevoie să ajungă cât mai repede în apă...dar mai era mult până la mare. Și atunci sângele fiului a picurat în poala lui și a format o mare de sânge înainte de a ajunge în marea cea mare...și sângele fiului le-a dat viață, oxigen, din nou putere...și sângele fiului a vindecat toate rănilor peștilor...și aceștia au fost readuși la viață, și au căpătat solzi albi, argintii, au căpătat pe ei înșiși albul și argintiul unic al Fiului Regelui...Și până au ajuns la mare, solzii peștilor, înnegriți de soarele nemilos...au devenit toți albi, argintii...Și fiul a ajuns în mare istovit de toate puterile....aproape mort. Peștișorii erau deja albi, în viață, vindecați, sănătoși și fiul mai avea o ultimă suflare...ce să facă ? Să se arunce în mare pentru a-și salva propria viață? Sau să arunce bancul de pești din poala hainei lui în mare...și cu ultima suflare aruncă bancul de pești în mare...iar el pe cât de înalt era, se prăbușește la marginea mării, mort....fără suflare...Bancul de pești este acum în mare, în siguranță, în viață, vindecați, minunându-se de culoarea argintie în care sunt îmbrăcați...Dar Fiul

zace mort pe malul mării. Iar ei privesc nedumeriți...Ei trăiesc...dar fiul este mort. Încep să plângă. Ar încerca să-l împingă în mare, dar Fiul e cât un munte. Ei nu au această putere...Și oricum este deja mort. Dar în acea clipă se aude ca un tunet glasul Regelui Mării care rostește: *Tu ești Fiul Meu! Astăzi Te-am născut!* Și atunci valurile mării se ridică asemenea unor munți...se revarsă dincolo de țărm și asemenea unor brațe dumnezeiești îmbrățișează trupul fiului și-l trag cu grijă înapoi în mare...Și ajuns în mare...fiul este readus la viață! E viu ! Trăiește!Și Fiul se duce spre palatul Regelui...și intră să se înfățișeze înaintea Tatălui...Bancul argintiu de pești este și el acolo. Și Regele îi spune fiului său: *Cere-mi orice vei vrea să-ți dau și îți voi da!* Și atunci fiul îi răspunde: *Am o singură dorință!* Și Tatăl îi răspunde: fă după dorința ta! Și atunci fiul se îndreaptă spre bancul de pești și-l invită la dans...și atunci minune mare: Bancul de pești intră în mișcare și ia forma și chipul unei mirese, unei mirese albe, argintii, strălucitoare, cu o frumusețe la fel de strălucitoare ca cea a fiului regelui mării. Și se înfățișează înaintea Fiului și Fiul îi întinde mâna...și Ea îi întinde și ea mâna...și începe un vals de nuntă...și sincronizarea dintre cei doi este perfectă...Și atunci ajung și unii invitați...care fiind chemați tocmai de la cealaltă margine a mării au ajuns ceva mai târziu...Ei ajung chiar în mijlocul valsului. Și sunt uimiți. O mireasa pentru fiul regelui? Care poartă același argintiu...ca al fiului de împărat? Și frumusețea ei e la fel de strălucitoare ca a lui? Dar cine este Ea? De unde a apărut? Unde s-a putut ascunde până acum? Unde a fost ea, de nu am sesizat-o? De ce nu ne-a spus nimeni depre ea? De unde a venit? Nici prin creasta minții lor nu le trece prin minte că Mireasa este formată dintr-un miliard de pești...căci sincronizarea dintre ei este perfectă, unitatea, comunicarea, armonia dintre ei este desăvârșită...astfel încât nimeni nu rămâne în urmă...urechea miresei stă la locul ei, la fel și ochii, la fel și părul...iar mișcărilor sunt de o grație desăvârșită....Invitații care au venit de la început...se întreabă unde a dispărut bancul de pești? Și nici ei nu înțeleg prea bine ce se întâmplă.....Fiul are în sfârșit o Mireasă...și e așa de minunată.....și totul a început cu un banc de pești răzvrățiți...cine ar fi crezut că se va încheia așa de frumos povestea?

(Extras din Ev. După Matei cap. 22 – Pilda Nunții Fiului de Împărat)

Povestea celor doi fii bolnavi

Erau doi fii bolnavi de o boală incurabilă. Ei locuiau în orașe diferite, la o distanță destul de mare. Adevărul e că nu se prea înțelegeau. Și amândoi mergeau, în chinuri, spre moarte. Tatăl lor îi iubea mult, pe amândoi. Iubea la fel de mult pe întâiul născut ca pe cel de al doilea. Și a vândut tot ce a avut și s-a dus în lume să caute leacul. După multe peripeții și încercări găsește leacul. Însă îl găsește la capătul lumii. El este bolnav și istovit. Nu se poate deplasa. Și trimite departe leacul. Și-l trimite întâiului născut cu o scrisoare în care îi scrie: *Începe să te vindeci, capătă putere și du-te cu leacul și la fratele tău!* Dar întâiul născut refuză leacul și-l trimite supărat înapoi cu următorul mesaj: *Ce e cu leacul ăsta sălbatic? Vrei să mă omori înainte de vreme: de ce m-ai părăsit și m-ai uitat și m-ai lăsat în chinuri?* Tatăl, tot bolnav, primește leacul și scrisoarea. Și trimite leacul la al doilea fiu cu același mesaj adresat celui dintâi. Al doilea fiu

primește leacul, și începe să se vindece, apoi urmează să se ducă la primul fiu. Pe cine dintre cei doi a iubit tatăl mai mult?